

de voicemail. Ze vertelde nogmaals dat ze gestrand waren op vele kilometers van de route. Amper had ze een begin gemaakt aan de beschrijving van hun huidige locatie, toen ze ineens vlak achter zich het geluid hoorde van kraken-de takken...

Laat op die avond kwamen er bij Heroic Travels vlak achterelkaar tientallen berichten binnen. In de zuidelijke helft van Duitsland had een mobiele telefoniestoring gewoed, waardoor bijna twaalf uur lang vier van elke acht gesprekken beurtelings wel en niet half hoorbaar en een op de twee sms'jes slechts voor 50% voor de helft door was gekomen. Het meeste was niet zo spannend. Enkele lichtere vertragingen, vragen van technische aard ("Hooft de jeep dit geluid te maken, als ik met de handrem erop een heuvel afrijd?") en hier en daar een uitroep van gematigde paniek ("Een everzwijn heeft onze landkaart opgegeten!"). Eigenlijk niets wat ze niet gewend waren bij de hulp-lijn.

Er was echter één geval dat ernstig verontrustend was. Eerst dit sms'je: "Hallo, met Jamie en Isabel van Quad 5. We zijn even gaan schuilen vanwege noodweer. Ik denk dat we veel later dan gepland op onze bestemming zullen aankomen. Verder is alles goed. Doe!"

Door de technische storing stond bij alle mislukte belpogingen, verzonden sms'jes en ingesproken voicemailberichten, foutief 23.13 uur als tijdstip – de minuut dat alle verbindingen eindelijk waren hersteld. Hoe laat precies contact was gezocht was dus onmogelijk te bepalen. Alleen de volgorde: een na één seconde verbroken gesprek en daarna twee voicemails. En bevatte die eerste boodschap al slecht nieuws, die tweede deed echt de haren te bergen rijzen.

"Jamie en Isabel van Quad 5 opnieuw. We zijn heel ver van ons reisdoel vandaan, in noordoostelijke richting. Volgens mij zijn we in Tsjechië. We staan bovenop een hoge heuvel, met vreemde..."

Midden in de zin stopte de beller, maar de opname ging door. Er waren een paar gillen te horen, een schreeuw en vervolgens het gehijg en voetstappen van mensen die leken te rennen voor hun leven. Tussendoor ook wat onverstaanbare angstkreten. En klonk daar... gehuil op de achtergrond?!

Als ze waren vergeten dat ze een voicemail inspraken, dan schoot hen dat blijkbaar nu weer te binnen. Tenminste, net voordat de verbinding werd verbroken schreeuwden ze keihard in de telefoon: "WOLVEN!!!"

2 De Experts

Aan eigentijdse beroepen die het alledaagse overstijgen wordt al gauw een stortvloed van vertellingen gewijd. Juist *omdat* ze tot de verbeelding spreken is alles in die verhalen nog eens extra aangedikt. Het werken in dergelijke branches is derhalve vaak totaal overgeromantiseerd. Zodanig dat de mensen die zelf zo hun brood verdienen er niets van hun dagelijkse beslommeringen in kunnen terugvinden.

Ik kan me voorstellen hoe dokters hoofdschuddend tijdens de zoveelste on-realistische ziekenhuisserie wegzappen. Hoe politierechercheurs elke misdaadroman bij het oud papier willen dumpen, omdat die schrijfsels de plank volkomen misslaan. Geheim agenten zullen verbijsterd naar spionagefilms kijken, zonder enige blijk van herkenning. Laat staan dat Italiaanse, besnorde loodgieters vinden dat hun baan in computerspelletjes levensecht wordt afgebeeld.

Een hedendaags beroep dat evenmin waarheidsgetrouw wordt beschreven is dat van weerwolvenjager. Het is de hoogste tijd om daarin verandering te brengen. Dat doe ik door eens twee jongemannen in de schijnwerpers te zetten die voor die redelijk onbekende variant van de ongediertebestrijding hebben gekozen.

Hoe oud waren ze helemaal? Levi, de langste van de twee, was een kwart eeuw geleden geboren. De iets kleinere Raoul had daarvoor nog drie jaar te gaan. Die eerste was blond en had een sikje, de tweede bruin, licht golvend haar.

Ronddolend in de Europese wouden misten ze McDonald's-vestigingen misschien wel het meest. Dat was aan Levi en Raoul zeker niet af te zien. Ze oogden allebei sportief en sterk, in de grijsgroene camouflagepakken die ze *on the job* droegen. Van dichtbij kon daarop op borsthoogte een embleem worden waargenomen met de letters CWWHA – de afkorting van de *Certified Werewolf Hunters Association*. In West-Europa liepen niet zoveel mensen rond die dit keurmerk mochten dragen en al helemaal niet uit deze leeftijdscategorie. Deze Nederlandse weerwolvenjagers vormden het jongste duo in vijftig jaar dat reeds *twaalf* weerwolven had weten te doden. Hoewel ze daar best trots op waren, was het niet iets wat ze aan de grote klok hingen. Op hun beroep werd doorgaans lacherig door buitenstaanders gereageerd: “Weerwolven bestaan helemaal niet!” En dus zwegen de twee meestal, zodra het onderwerp *werk* op feestjes ter sprake kwam. Of ze verzonnen ter plekke iets wat net zo stoer, maar iets geloofwaardiger klonk.

Ondanks dat weerwolven door de meeste mensen als sprookjesfiguren werden beschouwd, wisten ze in Oost-Europa wel beter. Derhalve hadden deze twee jonge jagers daar in slechts een paar jaar tijd de nodige ervaring opgedaan in het opsporen en uitschakelen van deze uitermate gevaarlijke wezens. Zo hadden ze praktijkstage gelopen bij ene Branko, een oude door de wol geverfde Servische ex-huurling. Ooit was deze veteraan tijdens een missie in het zuidoosten van het toenmalige Joegoslavië volledig onvoorbereid oog in oog komen te staan met een weerwolf. Kenmerkende littekens waren zijn onweerlegbare bewijsmateriaal. Branko had hen alles geleerd wat ze moesten weten, voordat ze zelfstandig op jacht konden gaan. Maar zou die kennis wel voldoende zijn om het avontuur dat hen nu te wachten stond tot een goed einde te brengen?

Het begon eigenlijk als niet meer dan een routineklus. Levi en Raoul hadden net in het oosten van Slowakije tegen een scherpe prijs een aanzienlijke voorraad kruisboogpijlen met zilveren punten op de kop weten te tikken. De afgelopen periode was het aantal weerwolfmeldingen in het westen van Tsjechië sterk toegenomen en dat werd dus hun bestemming. Die streek kenden ze vrij goed, aangezien ze daar hun eerste succesvolle opdracht als gediplomeerd weerwolvenjagers hadden uitgevoerd. Dit had hen meteen goede connecties met de plaatselijke autoriteiten opgeleverd.

Toen Heroic Travels die ochtend bij de Tsjechische politie de vermissing van twee Nederlandse meisjes meldde, had de dienstdoende hoofdinspecteur hen dan ook direct persoonlijk op de hoogte gebracht. *Iets* in de hele kwestie deed hem het ergste vrezen. Via de mail ontvingen ze vervolgens alle mogelijke informatie, inclusief alle telefoonopnamen in bijlagen.

Ze speelden dat laatste geluidsfragment een aantal keren af. Ingespannen luisterden ze vooral naar die paar seconden waarop het gehuil te horen was. Levi en Raoul keken elkaar aan en tegelijkertijd verscheen bij beiden een zelf-verzekerde lach op het gezicht.

“Geen twijfel mogelijk: dat zijn weerwolven!” concludeerde Levi, waarna Raouls “Yep!” het startsein was om hun spullen in hun Range Rover te laden en de routeplanner in te stellen op de laatst bekende locatie van de quad. De gps-positie van het laatst verstuurd bericht was daar vlakbij, maar moeilijker bereikbaar.

De rit kostte hen zo’n halve dag. Onderweg aten ze in de eerste McDonald’s sinds weken, deden wat noodzakelijke inkopen en bleven al rijdend contact houden met de plaatselijke politie. Deze had in afwachting van Levi en Raoul zelf geen enkele actie ondernomen. De jagers merkten aan alles dat de sterke arm der wet allerlei smoesjes gebruikte, zolang ze zelf maar uit de buurt van die enge monsters konden blijven. Deze keer zou het onschadelijk